

Bij het genus *Haltica* vinden wij een duidelijk uiteen-gezette methode om het voor de determinatie zoo noodige ♂ copulatietoestel te prepareeren.

Een treffend voorbeeld van de vele traditioneele onjuistheden bij het opgeven der voedingsplanten, vindt men o. a. op blz. 171, waar *Haltica oleracca* L. verkeerdelijk „kool-aardvloo” genoemd, nimmer op koolplanten, ja zelfs niet op *Cruciferen* voorkomt, maar veelal, in menigte, op *Epilobium*, *Oenothera* en *Polygonum aviculare* gevonden wordt.

Alle opgaven in de litteratuur, die grootendeels op naschrijven berusten, als zijnde deze soort schadelijk aan kool, zijn dus onjuist.

De platen, met de vele afbeeldingen, zijn, dooreen genomen, goed en illustreeren het werk op geschikte wijze.

Dat deze nieuwe pennevrucht van REITTER's werkkraft voor velen een bron van groot wetenschappelijk genot zal zijn en vooral jongeren onder de kevervrienden tot onderzoek zal prikkelen, ik twijfel er geenszins aan.

Schr. zij hiermede van harte geluk gewenscht; moge het hem gegeven zijn, ook de laatste familiëngroep der *Rhynchophora* tot een goed einde te brengen; voldoening van den arbeid zal voor hem een genot geven voor hoogen leeftijd, dien wij den sympathieken vriend zoo gaarne toewensen.

Den Haag.

ED. EVERTS.

Zijn de Gryllacridae de eenige Sabelsprinkhanen met spinvermogen?

Naar aanleiding van de mededeeling van den heer E. JACOBSON in het Tijdschrift voor Entomologie (Deel

de eer van de waarneming toekomt. Dat daardoor heel wat onjuistheden telkens weder worden „voortgeplant”, leert ons schr.'s stuk. Wij moeten eerlijk bekennen, dat ook wel bij ons, op deze te verwerpen wijze, onjuiste, niet op eigen waarneming berustende, biologische opgaven ingevoerd zijn. Daarom acht ik het zoo wenschelijk, dat thans, vooral de jongere entomologen in den lande, naar het voorbeeld van het goede, wat van het Phytopathologische Instituut te Wageningen uitgaat, door *eigen* onderzoekingen bekend worden met de levenswijze der vele phytophage Coleoptera. HEIKERTINGER's onderzoekingen geven hiervoor een voortreffelijke gids tot waarnemen.

56. p. 180) over het spinnen van *Gryllacridae*, is het niet oninteressant, de aandacht te vestigen op een entomologische aantekening van den heer H. WEYENBERGH Jr. in hetzelfde Tijdschrift (Deel 6, p. 8), die ik hier in haar geheel laat volgen:

„Verleden jaar is door ons eene eigenaardigheid van *Locusta viridissima* opgemerkt. Wij hadden namelijk een exemplaar dezer soort levend in eene doos gedaan, die door een glas gedekt was. Nadat het dier eenige vergeefsche pogingen aangewend had om van onder tegen dit deksel te loopen, zagen wij het eindelijk hierin slagen en wel doordien het zijne tarsen beurtelings met eenig vocht uit den bek bestreek en deze dan als zuigers samentrok, zoodat het insect aan het glas bleef hangen.”

Het zal zeker de moeite waard zijn om deze proef nog eens te herhalen en daarbij te trachten uit te maken, of de verklaring van den heer WEYENBERGH juist is, dan wel of men hier met een kleefstof te maken heeft, zoodat hier een eerste stap in de richting van een spinvermogen zou zijn, ook bij deze groep: van sabelsprinkhanen.

Amsterdam.

D. MAC GILLAVRY.

Nog iets over het omkeeren van *Adoxus obscurus* L.

In Deel II, No. 30, p. 118 der Entomologische Berichten beschreef ik de wijze, waarop *Adoxus obscurus* L. zich op den rug liggende weet om te keeren. Sindsdien heb ik nog eenige malen de proef met exemplaren genomen. Daarbij bleek mij, dat, al is de beschreven wijze, voor zoover ik waarnam, de gewone, er toch exemplaren zijn, die zich zijdelings, zooals een ordinair kever betaamt, weten om te draaien.

In het vorig stukje beschreef ik, hoe dit dier op zijn achterste (niet achtste, zooals op pag. 119, regel 10 van boven staat!) coxae steunende, met den kop omlaag, slechts even verder behoeft door te draaien om op zijn pooten terecht te komen, dit echter niet doet, maar zijn reuzenzwaai